

всички сж прѣдъ него равни
и богатъ и сиромахъ.

„Той тъмата прѣдъ очи ни
прѣсна съ дивната си мощь,
радостта ни, любовта ни
що отравя день и нощъ.

Той и рицари безстрашни
вдѣхнови на подвигъ святъ —
неговата блага воля
на свѣта да възвѣстятъ.

Вѣятъ прѣпорци имъ горди,
тѣхний огнень мечъ блѣсти . . .
Дѣте, искашъ ли такъва
рицаръ смѣлъ да видишъ ти?

„Ето на — вѣвъ мене взри се,
цалуни ме бързо ти:
азъ самичкъ съмъ такъва
рицаръ на Духа Свети.“ —

III

Тамъ задъ бороветъ тъмни
крий се мѣсечко далечъ,
гасне нашта ношна лампа, —
ето я мъждѣ вечъ.

Но на моитѣ звѣздици
не угасва ведрий зракъ;
устни розови сияятъ —
и говори ми тя пакъ:

„Злитѣ духове ни крадятъ
хлѣбътъ, салото ношя —
вечеръ въ раклата го туримъ,
а изчезва сутринята.